

A Fővárosi Törvényszék a Bán, S. Szabó & Partners Ügyvédi Iroda (1051 Budapest, József nádor tér 5–6., ügyintéző: _____ ügyvéd) AUTOCOLOR Festékgyártó és Forgalmazó Kft. (2051 Biatorbágy, Erdővári Ipartelep) I. rendű, a _____ ügyvéd (_____) által képviselt ERGOLAKK Kereskedelmi Kft. (1032 Budapest, Föld u. 69.) II. rendű és a _____ ügyvéd (_____) által képviselt Auto Finish Kft. (1143 Budapest, Mogyoródi út 188.) III. rendű felpereseknek a dr. Számadó Tamás jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., hivatkozási szám: Vj/2/2010.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. évi október hó 1. napján kelt 5.K.34.049/2014/22. számú ítélete ellen a III. rendű felperes által 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2016. évi június hó 15. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a III. rendű felperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (azaz százezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 2.500.000 (azaz kétmillió-ötszázezerszer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesek járművek javítófestékeinek importjával, forgalmazásával foglalkoznak. A III. rendű felperes a PPG Nexa Autocolor márkanevű (személygépkocsi, motorkerékpár és haszonjármű) javítófestékeinek – más termékekkel való – kizárólagos magyarországi forgalmazójaként alakult; a már említett márka mellett más szerszámokat, márkákat is forgalmaz, az autókereskedések és független autófényező műhelyek napi szinten való ellátásában kiemelkedő szerepe van. A gépjárműjavítás költségeinek részét képezi az autófényezés költsége. A biztosítás alapján végzett

gépjárműjavítási munkák jelentős részénél a biztosító és javítóműhelyek úgynevezett árkalkulációs szoftvereket alkalmaznak (a továbbiakban: Eurotax, Audatex), melyek segítségével elszámolják egymás között a javítás költségeit, és amelyeket a járművek sérüléseinek javításához szükséges költségek meghatározására fejlesztettek ki. A szoftverekben szereplő autófényezési átlagköltség kiszámítása a kiválasztott festékanyag importőrök által félévente megadott kiskereskedelmi árak, az úgynevezett árlisták alapján történik. A fényezőanyag importőrök – a felperesek és társaik – által megadott úgynevezett kiskereskedelmi árlistán azonban olyan listaárak voltak, amelyekből az adatot szolgáltató importőrök az értékesítések több mint 90%-ában jelentős (35-45%-os) kedvezményt adtak, a valóságosnál magasabb árlisták megküldésével felfelé orientálva a javítási munkák elszámolásának alapjául szolgáló fényezési átlagárát.

Az alperes 2010. február 15-én indított versenyfelügyeleti eljárást a felperesekkel és más eljárás alá vontakkal szemben, vizsgálva az autók újrafényezéséhez használt fényezési anyagok legnagyobb hazai importőrei és a gépjármű javítások során használt kárkalkulációs szoftverek üzemeltetői tevékenységét, hogy egyeztettek-e a gépjárműfényező- és segédanyagok áremeléséről, valamint az autószervezetek biztosításra történő javítása során elszámolható díjak nagyságáról. Vizsgálta azt is, hogy a félévente összeülő úgynevezett Fényező Tanács (a továbbiakban: Fényező Tanács), amelyben a fényezőanyag importőrökön kívül egyéb vállalkozások is részt vettek, végzett-e olyan tevékenységet, amely befolyásolta a kárkalkulációs szoftverek által kiszámított fényezési átlagár mértékét. Az alperes beszerezte a vonatkozó iratokat, bizonyítást folytatott le, tárgyalást tartott, tanúkat hallgatott meg, majd a 2014. évi augusztus 1. napján kelt Vj-2-740/2010. számú határozatában megállapította, hogy a felperesek – és a perben nem álló további vállalkozások – legalább 2004. január 1-jétől 2010. február 15-ig jogsértést követtek el, amikor a Magyarországon forgalomban lévő kárkalkulációs szoftverekben alkalmazott hazai fényezőanyag átlagárát közvetett módon, a valóságnál magasabb szinten határozták meg. Ezen összehangolt magatartás a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 11.§-ának (1) bekezdésébe és (2) bekezdésének a) pontjába ütközik, mivel a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását, vagy torzítását célozza, vagy ilyen hatást fejthet ki, valamint e magatartás az EUMSZ 101. cikkének (1) bekezdés a) pontjának megsértésével az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalomba ütközik, mivel célja vagy hatása a belső piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása. A jogsértés miatt az alperes a jogsértést elkövető vállalkozásokkal szemben bírságot szabott ki; a III. rendű felperessel szemben annak mértékét 32.700.000 forintban határozta meg. A határozattal egybefoglalt végzésében az alperes az eljárást egyes vizsgált magatartások, illetőleg egyes eljárás alá vont vállalkozások tekintetében megszüntette.

A jogsértést megállapító döntésében, illetve annak indokolásában ismertette az elmarasztalt vállalkozásokat, az eljárás tárgyát, a vizsgált piacok jellemzőit, részletezte a vizsgálat által feltárt tényeket, rögzítette az eljárás alá vontak nyilatkozatait, döntése jogi háttérét vázolta, majd a feltárt tények jogi értékelését követően foglalkozott az egyéb kérdésekkel. Rögzítette, hogy 9 adatszolgáltató importőr vállalkozás járult hozzá a fényezési átlagköltség számításához; a 8 fényezőanyag importőr (köztük a felperesek) és egy segédanyag importőr a megállapított időszakban küldött adatokat. Tényként állapította meg, hogy a fényezőanyag árindex meghatározásának folyamatában az importőrök az általuk forgalmazott (döntően kiemelt minőségű) fényezőanyagok nettó kiskereskedelmi árlistáit továbbították, azonban e lista árak jelentősen eltértek az általuk ténylegesen alkalmazott ártól. Ennek oka a gyakorlatban a műhelyek részére nyújtott különböző mértékű, de magas százaléku (35-45%-os) kedvezmény volt, és így azok nem tükrözték a fényezőanyag importőrök által értékesített áruk árszintjét, a valós piaci árat torzították. A listaárak benyújtására vonatkozó utasítás Fényező Tanácstól származására, a felek közötti konkrét

egyeztetésre adat nem merült fel, azonban a Fényező Tanács ülésein több alkalommal vitát váltott ki (a biztosítók és importőrök között) a nem valós áron történő adatszolgáltatás. Ily módon a felek a nem valós listaárak közzétele tekintetében egymás gyakorlatát ismerték. A magasabb árlisták benyújtása miatt magasabb hazai fényezőanyag árszint alakult ki, melynek oka az importőrök közötti élesebb árverseny elkerülése volt. A magasabb elszámolási ár mellett ugyanis a műhelyek a biztosítókkal (ügyfelekkel) szemben magasabb fényezőanyag árakat tudtak elszámolni, így módon érdekükben állt az importőrökkel való kapcsolat fenntartása, az általuk forgalmazott termékek vásárlása. A valós, magasabb árlista alkalmazása folytán (adatközzétele folytán) a biztosítók a drágább anyagok költségeit is elfogadták a műhelyektől, így módon a műhelyek mint fogyasztók, illetve az általuk alkalmazott festékanyagok piaca, a piaci szereplők, importőrök helyzete kedvező maradt. Az alperes továbbá a jogsértés miatt a Tpvt. 78.§-a szerint bírságot szabott ki, mértékét a releváns forgalmi adatokból kiindulva határozta meg, és alkalmazta a bírság összegének megállapításáról szóló Közleményében (a továbbiakban: Közlemény) foglaltakat is. A bírság mértékére vonatkozó megállapításait a határozat 570-590. pontjaiban határozta meg, értékelve a súlyosító és enyhítő körülményeket, illetve megállapítva, hogy az így kalkulált mérték a felperesek vonatkozásában meghaladja a Tpvt. 78.§-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű bírságmaximumot. Így a felperesek esetében a bírságot az előző évi nettó árbevétel 10%-ában határozta meg, egyben a felperesek részére részletfizetést engedélyezett; a III. rendű felperes számára 12 havi részletben történő kifizetést biztosítva teljesítőképessége értékelésével.

A felperesek keresettel éltek. Anyagi és eljárási jogsértésre alapozták kérelmüket, és elsődlegesen a keresettel támadott marasztaló alperesi határozat megváltoztatásával a versenyfelügyeleti eljárás megszüntetését, másodlagosan a határozat megváltoztatásával a bírság mellőzését, vagy mérséklését, a III. rendű felperes továbbá harmadlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérték. Álláspontjuk szerint az alperes határozata a tényállást hiányosan és tévesen tartalmazza, az alperes a bizonyítékokat tévesen értékelte, döntését jogsértő módon indokolta, ezért az sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 336/A.§-át (a bizonyítás tekintetében), és 339/B.§-át (a mérlegelés követelményei körében), a Tpvt. 11.§-át, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ának (1) és (6) bekezdését, 72.§-ának (1) bekezdését, és az Alaptörvény XVIII. cikkét. Sérelmezték az ügyintézési határidő túllépését, hiányolták a tényállás teljes feltárását, sérelmezték az indokolás hiányosságait és kifogásolták a bírságra vonatkozó döntést is. A III. rendű felperes álláspontja szerint az alperes nem azt a magatartást vizsgálta, ami miatt az eljárást megindította, védekezését figyelmen kívül hagyta, és állította, hogy az alperes nem jelölt meg olyan bizonyítékokat, amelyek a jogsértő magatartást alátámasztanák. Álláspontja szerint az alperes nem határozta meg, hogy mely felperesi magatartás sértette, illetve veszélyeztette a mások törvényes érdekeit, és hiányolta az ok-okozati összefüggések feltárását. Sérelmezte, hogy az alperes szakértőt nem rendelt ki, és sérelmezte a bírság kapcsán azt, hogy teljesítőképességét az alperes nem vette figyelembe.

Az alperes ellenkérelmében a határozatában foglaltakat fenntartva a felperesek keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint döntése minden tekintetben jogszerű volt.

Az elsőfokú bíróság a további érintetteket a beavatkozás lehetőségéről tájékoztatta, és a perről értesítette az Európai Bizottságot a Tpvt. 91/H.§-a alapján. Az értesítettek a beavatkozás lehetőségével nem éltek, az Európai Bizottság érdemi észrevételt nem kívánt előterjeszteni, és a peres eljárásba beavatkozni sem kívánt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Leszögezte, hogy a Pp. XX.

fejezete szerinti közigazgatási perben a Pp. 324.§-ának (1) bekezdése alapján a Pp. általános szabályai az irányadók. Ebből következően a határozat jogszerűségét a Pp. 213.§-ának (1) bekezdése és 215.§-a szerint a kereseti kérelmek és alperesi ellenkérelem korlátai között kellett vizsgálnia. E körben utalt az 1/2011. (V.9.) KK véleményre és a kereseti kérelemhez kötöttségről szóló 2/2011. (V.9.) KK véleményre is. Hangsúlyozta, hogy a felpereseket terhelte a Pp. 164.§-ában írtak szerint őket terhelő kötelezettség folytán, hogy az alperesi határozat jogszerűtlenségét alátámasszák. Az általuk hivatkozott eljárási jogsértések egyike sem olyan, amely súlyos lenne, az ügy érdemére kihatott volna, ne lenne orvosolható, és a határozat hatályon kívül helyezését indokolná. Az ügyintézési határidő túllépése valóban nem jogszerű, azonban annak súlyos, hatályon kívül helyezést indokló voltát a felperesek nem igazolták. Az esetlegesen a bírságmérték tekintetében értékelendők nem tekinthetők a hatályon kívül helyezést megalapozó indoknak. Leszögezte, hogy az alperes a Ket. 50.§-ának (1) és (6) bekezdésében írtaknak megfelelően állapította meg a tényállást; tényállásmegállapítási kötelezettsége a döntéshez szükséges mérték által meghatározott volt, e körben pedig eleget tett törvényi kötelezettségének. Az I. rendű felperesnek a határozat táblázataival kapcsolatos sérelmét, a műhelyindexszel kapcsolatos okfejtését sem találta alaposnak. A korrekciós mechanizmusok alkalmazása során a műhelyek által alkalmazott elszámolási ár kapcsán kiemelte, hogy a beszerzett bizonyítékok, így különösen a javítóműhelyek nyilatkozatai, miszerint javítási költségeik elszámolásakor nem vették figyelembe a részükre nyújtott kedvezményeket, továbbá a Fényező Tanács ülésein lefolytatott viták és a biztosítók törekvése, hogy a javítóműhelyeknek nyújtott kedvezmények a biztosítókkal szemben történő elszámolás során érvényesüljön arra utalnak, hogy korrekciós mechanizmus alkalmazására nem került sor, a felperesek által alkalmazott magasabb listaáron történt az árkalkuláció. Nem vitásan volt a fényező anyagok értékesítési piacán verseny az adatszolgáltató importőrök között, az azonban élesebb lehetett volna, ha az árkalkulációs szoftverekben alkalmazott hazai fényezőanyag átlagárát nem határozták volna meg közvetetten a valósánál magasabb szinten. Az úgynevezett A kategóriás (magasabb minőségű) fényezőanyagokat értékesítő adatszolgáltató importőröknek komoly kihívást jelentett a B, C, kategóriás fényezőanyagokat forgalmazó vállalkozások térnyerése, melyre figyelemmel racionális magatartás volt a veszteségminimalizálásra törekvésük. A szoftverek alkalmazásával a biztosítók mentesültek annak terhe alól, hogy egyedileg ellenőrizzék az adott kár javítási költségét, hogy az megfelelő vagy eltúlzott-e, és a jogsértésben elmarasztalt vállalkozásoknak, így felpereseknek tudható be, hogy milyen árak kerültek érvényesülésre. A biztosítók által a szervizeknek megtérített díjnak nem vitatottan egyik eleme volt a fényezőanyag beszerzési költsége, de annak a valóstól lényegesen eltérő mértéke az egész díjat torzította. A versenyjogsértés körében kiemelte, hogy a fényezőanyagot a szervizek az importőröktől az importőrök által feltüntetett listaáraknál jóval olcsóbban, jelentős kedvezménnyel vették, így megtehették, hogy valós költségeiket figyelmen kívül hagyva, listaáron számoljanak el a biztosítóval szemben. Az importőröknek is érdekében állt, hogy magasabb áron számolhassanak el a biztosítókkal a velük kapcsolatban álló javítóműhelyek, hiszen alacsonyabb elszámolási ár esetén az adatszolgáltató fényezőanyag importőröknek élesebb árversenyt kellett volna egymással vívniuk és más fényezőanyag márkákkal, illetve forgalmazókkal, hogy meg tudják tartani ügyfélkörüket. Nem lelt bizonyítást, hogy az Eurotax egyoldalú utasítására került-e sor a kiskereskedelmi listaáras adatszolgáltatásra, de az köztudott volt, hogy a jogsértésben résztvevő felek által biztosított árlisták nem tükrözték ténylegesen a kiskereskedelmi árakat. Részletesen rögzítette a II. rendű felperes disztribútori hálózatával kapcsolatos megállapításait, az általa biztosított árlistákat, és leszögezte a II. rendű felperes terhére rótt jogsértés körében, hogy más elmarasztalt adatszolgáltató importőrökkel összehangoltan versenykorlátozó céllal a tényleges eladási árat jóval meghaladó listaáras adatszolgáltatást nyújtott az Eurotaxnak.

A III. rendű felperes sérelmeivel kapcsolatban leszögezte, hogy az alperes az ügyindító végzésben

meghatározott magatartás körében vizsgálódott, hiszen az eljárás a gépjárműfényező- és segédanyagok áráról, elszámolási díjairól való egyeztetés miatt indult, amely körbe az adatszolgáltatás is beletartozik. Az alperes a III. rendű felperes érveit figyelembe vette, az általa hivatkozott jogsértést nem követte el, a vele szembeni döntéskor is minden rendelkezésére álló információt figyelembe vett. A III. rendű felperes vonatkozásában is leszögezte, hogy a jogsértés abban nyilvánult meg, hogy az elmarasztalt vállalkozások az általuk a gyakorlatban alkalmazott valós áraktól gyökeresen eltérő listaárakat nyújtottak be az Eurotaxnak, és ezáltal torzították a jellemzően alkalmazott kárkalkulációs szoftverek által kalkulált fényezési árszintet. Az alperes határozatában minden kérdésre kitért, így a piacokkal kapcsolatban is kifejtette álláspontját. Az alperes határozatának VIII. fejezete az alkalmazandó jogszabályokat, a vizsgált magatartások szempontjából releváns esetjogi hátteret és kialakult gyakorlatot tartalmazza, elemzi. A jogsértés szempontjából az a lényeges, hogy az érintett adatszolgáltató festékanyag-importőrök egyrészt egymás versenytársai, illetve az ő versenytársaiknak tekinthető minden olyan vállalkozás, amely autó-újrafényezésre használt festékek forgalmazásával foglalkozik. Az alperes a szakértő mellőzésének is indokát adta határozatának 165. pontjában és leszögezte, hogy ő maga sem látta indokát szakértő bevezetésének. Részletesen elemezte a felperesekkel szemben alkalmazott bírságszankciót, az annak mértékét meghatározó körülményeket, és a III. rendű felperes tekintetében rámutatott, hogy teljesítő képességét az alperes figyelembe vette, részére 12 havi részletfizetést engedélyezett, e döntését a határozat 595-597. pontjában meg is indokolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és II. rendű felperes (illetve alperes) fellebbezést, vagy csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő.

A III. rendű felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság keresetének adjon helyt. Fellebbezése indokaként előadta, hogy az elsőfokú eljárásban előadottakat tartja fenn.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezései tekintetében való helybenhagyását kérte. Mivel a III. rendű felperes az elsőfokú ítélet, vagy eljárás tekintetében semmilyen előadást nem tett, álláspontja szerint az nyilvánvalóan megalapozatlan.

A III. rendű felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság által felhívott Pp. 324.§-ának (1) bekezdése értelmében a Pp. XX. fejezete szerinti közigazgatási perben is alkalmazandó általános perrendi szabályok, a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése értelmében a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet jogszerűségét a III. rendű felperes fellebbezése és az alperes fellebbezési ellenkérelme által kijelölt körben kellett vizsgálnia. Abban a kérdésben kellett a törvényszéknek állás foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezés által megjelölt körben helyes, avagy téves volt. A fellebbezés és ellenkérelem keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy elsődlegesen az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érintheti, a másodfokú eljárás tárgya pedig a III. rendű felperes fellebbezésében meghatározott kör által kijelölt.

Vizsgálódása nyomán a törvényszék megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelően a rendelkezésére álló peradatoknak és bizonyítékoknak az egyenként és a maguk összességében való értékelésével és meggyőződése szerinti elbírálásával helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek, különösen a III. rendű felperes keresete nem teljesíthető. Döntésével, és annak mindenre kiterjedő részletes, alapos indokolásával a másodfokú bíróság

maradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli meg. Hangsúlyozza azonban, hogy a III. rendű felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság mérlegelésének okszerűségét, döntésének jogszerűségét megdöntő érveket nem hozott fel, nem tárt a másodfokú bíróság elé az elsőfokú ítélet megváltoztatását, avagy hatályon kívül helyezését indokló novumokat.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érintve, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján helye indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra utalással emeli ki a Fővárosi Törvényszék, hogy a közigazgatási perekben is irányadó általános perrendi szabályokra tekintettel érvényesülnek a Pp. 235.§-ában írt követelmények. A Pp. 235.§-ának (1) bekezdése szerint a fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az – elbírálása esetén – reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul.

A (2) bekezdés kimondja, hogy ha a fellebbezés nem felel meg a törvény rendelkezéseinek, vagy más okból kijavításra szorul, a hiánypótlásra vonatkozó intézkedéseket az első fokon eljáró tanács elnöke teszi meg. Végül a Pp. 237.§-a szerint ha a fellebbezés elkésett, vagy olyan határozat ellen irányul, amely ellen a fellebbező nem élhet fellebbezéssel, továbbá ha a fél a fellebbezést felhívás ellenére nem, vagy hiányosan adja be, az elsőfokú bíróság a fellebbezést hivatalból elutasítja.

E törvényi rendelkezésekből egyértelmű, hogy a fellebbezési kérelem kötelező tartalmi eleme annak megjelölése, hogy a fellebbező fél milyen okok miatt tartja sérelmesnek a fellebbezéssel támadott bírósági határozatot. Miként arra az elsőfokú bíróság hivatkozott, feladata a keresettel támadott határozat jogszerűségének megítélése során a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátai által meghatározott volt, tekintettel a Pp. 213. és 215.§-ában foglaltakra. A másodfokú bíróságnak a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése első mondata szerint az elsőfokú bíróság határozatának jogszerűségéről kell döntenie, a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai között. A III. rendű felperes fellebbezésében akként nyilatkozott, hogy az elsőfokú eljárásban előadottakat tartja fenn. A III. rendű felperes azonban az elsőfokú eljárásban keresetet terjesztett elő, melyben az alperesi határozat vele szembeni megállapításait vitatta. Tekintettel arra, hogy ebben a körben az elsőfokú bíróságnak kellett eljárnia, fellebbezésében így a III. rendű felperes az elsőfokú ítélet jogsértő volta tekintetében nem nyilatkozott. Nem indokolta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete miért jogszabálysértő, mely jogszabályhelyeket sértette meg az eljáró elsőfokú bíróság, illetve ítélete. Konkrét indokolás hiányában a fellebbezés tartalmi, érdemi másodfokú elbírálása során a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását nem látta indokoltnak.

Hangsúlyozza még a törvényszék, hogy a III. rendű felperes fellebbezési nyilatkozata az elsőfokú eljárásban az alperesi határozat jogszerűsége tekintetében előadottak fenntartására irányult, melyről az elsőfokú bíróság döntött. A keresetre, kereseti érvekre való utalás a fellebbezés törvényi tartalmi vizsgálata szempontjából jogszerű fellebbezési kérelemnek nem tekinthető. A másodfokú eljárásban ugyan szélesebb körben van mód érvelés, nyilatkozat előterjesztésére, mint a rendkívüli jogorvoslati felülvizsgálati eljárásban, azonban az elsőfokú döntés jogsértésének megfogalmazása, indokolása – akár jogszabályhelyek mellőzésével is – nélkülözhetetlen fellebbezési tartalmi elem.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a határozat hatályon kívül helyezését indokló alperesi eljárási jogsértésre nem került sor: az alperes a tényállást a döntéséhez szükséges mértékben feltárta, és döntését a törvényi követelményeknek megfelelően indokolta is; indokolásában minden releváns kérdésre kitért.

A tárgyaláson elhangzottakra utalással emeli ki továbbá a törvényszék, hogy a festékimportőr eljárás alá vontak a ténylegesen alkalmazottnál magasabb (azaz nem valós) listaárat adtak meg, mely köztudott volt. E köztudott nem valós közlés kapcsán az érintettek között a Fényező Tanács ülésein olyan kapcsolatfelvételre került sor, amely során a követett piaci magatartásukat feltárták. A jogsértő magatartást a piaci pozíciók megőrzésének szándéka motiválta; a magasabb javítási költségek továbbá – részben a biztosítokon keresztül – a járműtulajdonosokat sújtották. E magatartás nyilvánvalóan súlyosan jogsértő, felróható volt. Felróható volt, mert tudatosan, rosszhiszeműen jogszerűtlen módon az átlagköltség kiszámításához nem valós adatokat szolgáltatottak mindannyian, egymás követett gyakorlatáról tudva.

A sikertelenül fellebbező III. rendű felperest a törvényszék az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeinek a megfizetésére a Pp. 78.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte. A másodfokú perköltség összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdés b) pontja szerint állapította meg. Végül a sikertelenül fellebbező III. rendű felperest a fellebbezési illeték viselésére a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a fellebbviteli bíróság; a fellebbezési illeték mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (1) bekezdése és 46.§-ának (1) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2016. évi június hó 15. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, előadó,
dr. Bacsa Andrea s.k. bíró

dr. Vítál-Eigner Beáta s.k. bíró